

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Datur in Deo desiderium proprium erga creata bona, & quæ absolutè sunt, & pleraque, quæ absolutè non sunt.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

dignis; cum tamen Arriaga citatur num. 1. eam quaestio- nem de nomine appellans facile se ab ea lineis pau- cis proinde se expediat: quod etiam in presenti grauiſſima de re difficultate eodem prætextu Recen- tioribus nonnullis contingit, sicut in pluribus aliis.

2. Igitur desiderium Dei erga creata bona omnino negat noster Ruiz d. 52. citat. sect. 7. numer. 3. Grana- dos de volunt. d. 4. pro sua hac negativa sententia refe- rendus S. Thom. cum Ferrata 1. cont. gent. c. 89. rat. 6. fin. & 1. p. quest. 20. a. 1. corp. & ad 2. Caiet. Molin. Zamel. Bannez. Arrubal. Nazari. & aliis communiter ibi. Ca- preol. in 1. d. 45. a. 1. conclus. 5. ego vero nescio quo pacto referre possit pro ea absolute extitisse S. Thom. & Molinam cum ipse d. 19. sect. 11. numero 4. pro vo- luntate Dei antecedente, & secundum quid, seu ineffi- caci, & conditionata de omnium hominum salute, quam nec solum media, quæ ex ea apponit etiam intendit, re- ferat utrumque 1. p. q. 19. a. 6. ad 1. sicuti & Bannez. ibi, & Zamel d. 2. conclus. 3. & 4. idem docuere, in d. ipse Ruiz ibi eidem doctrinæ consentiens, eamque explicans sect. 12. init. num. 1. ait voluntatem salutis omnium in Deo non esse simplicem solum complacentiam, nimi- rum necessariam de salutis possibilitate, sed actiuam, liberamque, & partim efficacem comparatione solum mediorum, salutis intentæ: è cuius intentione, effi- non cogatur Deus ad ea tribuenda media; quibus homi- num voluntates de facto suæ cooperabuntur salutem, ne- que ab hac Dei voluntate resiliunt (id enim intentionis efficacis alicuius finis proprium est) aut cogitur ad ea media apponenda, quæ ex parte Dei voluntis, & de- siderantis salutem requisita, & necessario apponen- da sunt, ad effectus seu salutis consecutionem, ita, ut per eum non flet, quominus salus intentæ Dei inten- tionem non sequatur, ut explicat numero 2. & conclus. 3. numero 5. voluntatem partim efficacem finis inten- ti à Deo desiderium appellat. Nec video; ad quod affe- ctus voluntatis genus intentionis finis cuiusvis, siue effi- cax, siue inefficax sit proprie spectet, nisi ad desi- derium.

3. Fundamenta sententiæ huius negativæ ab au- thoritate sunt nulla: à ratione vnicum est, ex Dei æter- nitati (qua sola suos omnes affectus concepit) & desi- derij natura, & essentiali petium: etenim, sicut gau- dium de solis præsentibus, & possessis actu bonis ei, qui de ipsis gaudet esse solummodo potest, ita & deside- rium tantum esse potest de absentibus, ac deficientibus duratione, qua desiderantur ab ipso, potentibusque abso- lute obtineri. Nihil autem horum habere possunt creata bona respectu Dei: ergo nec desiderari à Deo possunt. Maior desiderij, & gaudij, qua talium essentiali distinctionem ab omnibus designatam continet. Minor probatur. Quia Deus, ut sæpe diximus, æternitate sua, indivisibili, to- taque simul, solum affectus omnes voluntatis suæ concipit, non autem tempore nostro, & creata successiva du- ratione: aut æternitati Dei, cunctaque aliqua temporis, seu creata durationis particula absolute sunt, fuerunt, vel erunt, absolute præsentia, & coexistentia: nec minus, quam si acta, vel cum acta sunt: à Deo cognita suæ æter- nitati coexistere cognoscuntur iudicio de præsentibus (ut sæpe diximus, necessariumque ostendimus ad scientiæ di- uine temporalem variationem vitandam) quin æterni- tatem scientiæ diuinæ spectantibus præterierint, vel futu- ra absolute sunt, quæ respectu temporis, & durationis nostræ creata (hodiernæ verbi gratia absolute non sunt: quia anteriori tempore absolute perierit, ac præterierunt, vel quia nondum aduenere, quia & duratione subsecutura hodiernam diem primum existant, ac incipient: ergo nihil, quod absolute pro aliqua duratione tempo- ris fuit, est, vel erit, volenti Deo, cuiusque durationi absolute defuit, siue præsens non est, ut desiderari ab ipso possit.

4. Ne verò, ad affectum amicitie erga rationalia (equorum complacentia plura, quæ ipsis prius decurrunt, poterit Deus pro posteriori tempore desiderare) recunat: pro eo posteriori tempore, & ipsis adesse infallibili- ter, atque æternitati Dei coexistere, atque ita coexi- stentia & coadstantia à Deo cognosci totaque æternitate sua de præsentibus iudicari adverte: cum quo ea deside- ra-

ri ex eorum adhuc complacentia repugnat: cum nemo alteri, quantumvis amico desiderat, desiderare pro eo tempore possit, quæ videt pro eo ipso ab amico possideri ex iis vero, quæ Deus solum inefficaciter, & secundum quid vult, & intendit, quorum absolute existentia, & præsentia præuiſio, obesse iuxta prædicta nequit; obesse similis existentia absoluta suo modo suarum negati- vum: quæ, & absolute suo modo esse, & æternitati suo modo coexistere pro duratione, pro qua bona illa non sunt, à Deo, tota etiam suæ æternitate cognoscere, & de præsentibus iudicare, æque atque cum absolute eorum negationes posite sunt, certum est. Pro eo autem tem- pore, pro quo aliquid absolute non est ac non esse prænotatur, desiderari, ut sit non nisi à vetano ali- quo potest: effect enim desiderare, ut duo contradictoria simul tempore iungantur, & coexistant: quod ipsum est desiderium in chimæram, seu impossibile, cognitum ut ut impossibile, ferri posse. Hæc quidem præcipua sunt negativæ sententiæ fundamenta, in d. fundamenta omnia. Hæc tamen intentionibus, cum efficacibus, tum inefficacibus Dei erga creata, quas omnes Ruiz admi- tit, ac fere omnes Theologi reliqui instantur mani- feste. Neque enim intendere quis potest habere, sine (quod idem est) tendere affectu suo, ut habeat, pro tempore pro quo, & habet, & se habere prænotat; sed neque intendere ut habeat id pro tempore pro quo ea absolutam negationem præiudicat.

5. Alia quæ afferuntur nullius sunt ponderis. Ni- mum. Nemo desiderare ea potest, quibus ipse non eget; nullo autem creato eget Deus, neque, ut dicit, neque, ut melius sit. At, cum amicus possit eis ege- re; poterit ea ipsi ex eius complacentia optare. Se- cundum. Neminem desiderare posse, quæ in sua pon- state habet, ut absolute obtineat, si velit, & quo tem- pore, & modo velit: ut Deus creata omnia in sua ha- beret potestate: sed antecedens est aperte falsum: illud enim, si velit, desiderium, & voluntatem illa habendi necessarium importat; quod altera antecedens parte negatur, contra inefficaces Dei ferias voluntates eorum, quæ absolute nusquam erunt (salutis, verbi gratia, in- proborum) habet obiectio speciem difficultatis muni- rem, adhuc autem leuem, ut videbimus inferius repe- re merito Ruiz eis probationibus pro conclusionem suam diffidit: tamen ex eis priorem, præcipue copulatam pos- teriori, aliquid pro conclusionem præstare censet; quod ego non assequor: est siquidem virtualiter probationem medium omnino diuersum: quare, neque alterum al- tero, quod vim in se probandæ conclusionis non ha- beat, ad eius probationem minimè iuvare potest.

CERTAMEN II.

Datur in Deo desiderium proprium erga creata bona, & quæ absolute sunt, & pleraque, quæ absolute non sunt.

1. Desiderium proprium Deo absolute non possit solum, sed de facto adesse expressa conclusionem defendunt Vasquez 1. p. d. 84. §. 1. à med. Soares 1. de attrib. cap. 7. num. 4. Herize d. 1. c. de voluntate cap. 1. num. 19. qui de desiderio Dei erga omnium hominum sa- lutem loquuntur: quare Herize ad bona creata quæ à nostra libera voluntate pendent conclusionem testatur: cum autem quorundam salus absoluta sit, quorundam vero absoluta non sit, sed nusquam obtinenda; ea res- trictione conclusionem nostram non limitat; etiam pos- sibile rationi Arrubalis extremæ ex propositis pro conclusio- ne negativæ acquiescent: æstimans rationem boni non haberi, quod in bono desiderato proprie requirit S. Th. 1. 19. a. 2. ad 2. intelligi de non habito in potentia, absolute- tate nimirum: quomodo in Dei potestate non habetur, quæ

que ab arbitrio nostri potestate, & libera electione pendent: vellem illa ratio non haberi à Sancto Thoma & aliis ad affectum proprium desiderij requisitum probatione generalis conclusionis nostrae genuinè explicabitur: quod autem arbitrij nostri, liberissima etiam, operatio absque libertatis nostrae, tam in actu primo, quam in actu secundo, eiusque exercitio in Dei potestate absolute non continetur, citra fidei iacturam dici nequit: iuxta illud. *C. Regis in manu Domini*, & alia scripturae testimonia plura, quae attigimus controu. 3. & controu. 7. disput. de subiectis praedestinationis capacibus, siue iis, qui à Deo praedestinati possunt suis expendimus: sed solum attendit Herizae formale virtutis diuini & creati exercitium ad liberae operationis nostrae operationem necessarium; non autem vltiorum Dei potestatem, & Dominium auxilia, vt quoque verum quamvis creatum voluntatem absque libertatis praedictio suauissimè flectat, ac deducat: est autem in terminis de desiderio proprio Dei erga creatura vix ab aliquibus ex antiquis Theologis disputatum fuit: nostram ab eis suppositam uisum, vt de se notam. sententiam existimo, vt ex probatione prima clarebit. Est autem Vázquez & Soares de desiderio salutis omnium, quae à nostra etiam voluntate pendet solummodo disputauerunt; Dei erga reliqua desiderium proprium non negarunt. Consensit huic affirmatiue sententiae Artiga d. 2. de volunt. sect. 1. §. circa desiderium.

2. Probatur primò vniuersim conclusio: quia per omnes Theologos, etiam contradictorie sententiae, in Deo est intentio efficax finium plurium, & effectum creatorum, & plurium, quae in sui positione à creato arbitrio pendent, inefficax: ergo desiderium proprium erga creatura quae intendit. Antecedens probatur praeter consensum Theologorum: quia, cum agens rationale, & liberum Deus sit, operari debet propter suum & qui & res, quoniam necesse est, vt vidimus d. 3. ipse esse potest, sed solum specificatum adaequatum sui amoris: quatenus autem hominibus ex ipsorum beneuolentia, & complacentia vult creatum quid est, sicuti & quae vult Angelis: & quidem est Deus, quo velis modo, finis sui amoris sit, alia intermedia, ita vult: & amat ad finem eius à creatura rationali consecutionem, vt voluntate sua tenetur, vt allequatur, quod proximius fini est, potest, cum in naturalibus, tum in supernaturalibus, atque apponi vult: quod satis est, vt cum vnum apponit, aliud, est non vltimo, intendat: consequentia probatur: quia omnis intentio proprietate sermonis desiderium est. Id quod probatur: quia per omnes Philosophos, & Theologos amor prima sui diuisione adaequata in desiderium, gaudium, & (vt Recentiores contra quos egimus q. 1.) amorem strictum diuidit: ergo omnes species amoris proprietate sermonis sub aliquo ex eis tribus generibus continetur: atque intentio, siue efficax, siue inefficax, vel finis vel inter medij proximioris fini, nequit esse species sub gaudioso cum non sit de bono possessio, seu quia possidetur: nec amor strictus, cum non sit contentione possibilis praefinitus, siue rei secundum essentialia praedicata, eorumque conuenientiam complacentia tantum, sed in rei existentiam tendat: ergo est species propria sub genere desiderij.

3. Probatur secundò: quia omnis affectus, vt aliquid sit, siue intentio, siue electio, siue immediatè executiuis affectus sit, proprietate sermonis est affectus operatiuis: atque omnis affectus operatiuis est desiderium proprium: ergo omnis intentio electio, & voluntas affectus rei, etiam executiua, vt aliquid sit, est proprium desiderium: in Deo autem dantur intentio, electio, & voluntas siue affectus executiuis, vt aliquid, in omnia creatura, quae aliquando absolute existunt, imò & plura, quae nunquam existunt, neque existere, sunt: ergo, & datur desiderium proprium erga creatura in Deo. Deinde haec consequentia est legitima: subsumptum ad illam antecedens indubitatum: cum nihil absque decreto Dei, intentione, & electione mediocum esse in creatis absolute possit, si medijs habeat opus. Plurium autem, quae non sunt, voluntatem, aut intentionem veram habere Deum, vt sunt, constabit ex dicendis de omnium hominum salute probatione speciali subicienda, & cum de intentione efficaci, & inefficaci Dei erga creatura agamus.

mus. Maior, & minor primi syllogismi, ex quo secunda illatio pendet, probanda restant facili negotio. Maior probatur: quia modus operatiui, subiunctiui verbi substantiui, & reliquorum verborum à Grammaticis omnibus ad id adiunctus, discretusque à reliquis verborum modis fuit, vt affectum operatiuum proprium significaret: unde, & operatiui subiunctiui nomen inditum ipsi est: neque aliter significari operatiuis affectus noster proprius potest, quam *volo ut hoc vel illud sit, volo ut comedas, iures, &c.* Minor aequa facilitate suadet: quod enim significatio optare ac desiderare apud Latinos differunt? planè synonyma eiusdemque prorsus significati apud Calepinos, & latinae linguae dictionaria, & thesauros omnes sunt *opto & desidero*, quorum periphrasis est vbique in votis, *desidero, iure habere*: quare animi votum, & desiderium idipsum, quod affectus operatiuis est proprietate & sermonis & significati, vt in minori dicebatur: quae, nisi ab homine latinae linguae prorsus ignotos, negari nequeunt.

4. Probatur tertio: omnis voluntas de aliquo faciendo, cuique repugnet esse voluntatem iam factum illud supponens, siue quia iam factum, est faciendi desiderium: atque omnis Dei voluntas iunctiua, electiua, executiua alicuius creaturae, est voluntas de eo faciendo, & cui, qua tali, repugnat esse voluntatem supponentem illud iam factum, siue quia iam illud est factum: ergo omnis voluntas Dei intensiua, electiua, & executiua cuiusvis creaturae est desiderium. Maior est Sancti Thomae 1. contra gent. cap. 89. rat. 6. fine: ex quo loco ab aduersariis praecipue pro sententia opposita nobis opponitur, dicente desiderium & spem in eo conuenire, quod respiciat *bonum non obiectum, sed obtinendum*; inquit autem aduersarij: illud *obtinendum* dicere futurationem propriam temporariam boni desiderari, quae essentialiter importatur exclusio, seu negatio absoluta boni desiderati pro duratione, quae eius amorem, & desiderium concipit, qui illud proprie desiderat: quae respectu aeternitatis, quae sola Deus, vel sibi, vel nobis bona desiderat, nequit inueniri solutio haec totum contradictoriae sententiae fundamentum, & nostrorum probationum euasiones continet apparentiores: igitur eius fallacia detegenda est, atque ostendendum, ad desiderium negationem absolutam, & exclusionem rei desiderandae pro duratione, quae desiderium à desiderante concipitur, nec requiri, nec praenosci à desiderante debere; sed solum pro priori naturae ad concipiendum, habitam iam, & possessam, seu praesentem, non cognosci; vt cognosci ad gaudium concipiendum oportere: quare, est postea natura eius absoluta existentia, & possessio adueniat, aditque pro eadem duratione, adesseque cognoscat; cum tamen ea cognitio affectum voluntatis erga rem illam, non exciter, dirigat, aut natura praecedat, sed potius illum subsequatur, quominus affectus ille proprium rei illius desiderium sit, minime efficere.

5. Ratio est: quia affectus omnis ductus cognitione, quae rem, nondum factam representat, sed solum factibilem, possibilemque fieri atque voluntatem inducit, vt eam fieri velit, est affectus de re facienda, seu obtinenda (quod solum, vt desiderium proprium sit, requiritur etiam à Sancto Thoma loco citato, habetque futurationem, & veram naturam, & causalitatis posterioritatem: quomodo S. Thom. effectus omnes in suis causis consideratos, ac non, vt in se actu, & exercitio sunt futuros constanter appellat, quoniam eos per haec naturam, & causalitatis instantia, & signa considerat: quod si quae nobis absolute deficere pro instanti quo ea desideramus, desiderari à nobis videntur: ac proinde non pro eo instanti, quo desideramus, sed pro vltiori ea, & subinde futura desideremus; non tamen ideo est, quia id essentia sua desiderium requirit; sed, quia consideratione signorum, & instantium prioris, & posterioris naturae subtili, non statim affectus concipimus, sed rudius, tardiusque, ac proinde absolute existentiae, vel non existentiae rei, erga quam afficimur cognitio nostrum praenit affectum: cum autem Deus ea signa subtilissime, vt sunt, necessariò dispiciat, & statim, atque naturae prius causae ad effectum rem fieri, seu de re facienda decrenat, vt causae naturali exigentiae decreto

suo annuat, vel tenuat (si ut non sit velit) ac rursus, ut finem, vel intermedia fieri velit, nihil scientiæ de eorum absoluta existentia expectet, pro priori ad scientiam de rerum absoluto esse, vel non esse, sed solam scientiam de eorum possibilitate supponat: sit, ut de re scienda, vel non scienda voluntas ante absolutam existentiam, vel non existentiam ex ea voluntate absolute ponendam, cuiusque prævisionem æternam pro duratione, pro qua apponenda, vel non apponenda est, a Deo concipiatur.

6. Hoc sanè à nemine negatum hæcenus est, atque à nemine negari potest, qui Dei providentiam non negat, atque eius in naturalem, & supernaturalem Theologicam divisionem, ordinem item intentionis, & executionis: atque universum qui diuinorum decretorum ordinem, & signa defendat: & ex aduersariorum doctrina demonstratur: ipsi enim omnes fatentur amorem strictum in Deo boni cuiusvis, etiam absolute futuri, possibilitatem solummodo scientia simplicis intelligentiæ directam admittunt, indeque Deum ad existentiam rei desiderandam, & de absolute posita pro posteriori, præuila gaudium accendi, etiam utriusque cognitio in Deo simul ex æternitate, & per æternitatem sit: ergo existentia absoluta rei præuila pro posteriori ad decretum, quo ex scientia simplicis intelligentiæ voluit, ut absolute fieret, decreuitque rem absolute faciendam, non oberit, ut sit desiderium, cui solum esse de præuila absolute iamque factis solummodo repugnat: sicut neque obest, ut amor strictus præcedat. Confirmatur ex irresistibili Augustini à Patribus, & Theologis recepta contra Pelagianos, & Semipelagianos consequentia ex illo Pauli loco ad Ephel. 1. *elegit nos in ipso, ut essemus sancti: unde infert Augustinus, & cum eo reliqui: ergo non, quia futuri eramus sancti* quæ illatio supponit scientiam visionis nostrorum absolute futurorum, etsi ab æterno sit, cum scientia simplicis intelligentiæ, & conditionata, ipsique cœtera, & cœterna in Deo, tamen ipsum ad nostri electionem, ut Sancti essemus non dirigere, neque officere, ut ex illarum directione salutis nostræ faciendæ, & obtinendæ affectus à Deo haberetur, siue quod idem est desiderium satis ab Apostolo illis verbis expressum *ut essemus sancti* iuxta ea, quæ num. 3. dicebamus ex his tota difficultas, & fundamentum aduersariorum subuertitur ex coexistentia futuritionis vel non futuritionis absolute creatorum æternitati Dei, atque æterna eius præscientia & præuisione, quæ iuxta dicta desiderium de illis absolute faciendis (quod tota desiderij quidditas est) seu affectum Dei ut hanc non precedit, sed subsequitur.

7. Admissa etiam tota aduersariorum doctrina, & repugnantia, quominus ex complacentia sui creata desiderare Deus possit, nihil probare, ut ex creaturæ complacentia (quo solummodo ea, ut diximus amat) desiderare non possit: quia quod creaturæ ex cuius complacentia, cuiusque gratia amatur, bonum, & commodum est physica temporalis boni illius præsentia & possessio est non eius coexistentiæ æternitati, siue obiectiua in scientia Dei existentia. Neque enim cibo crastino, aut virtute, vel penitentia futura ex eorum æternitati Dei coexistentia, vel delectamur, vel sancti sumus, & iusti. Cum ergo possessio temporalis boni, & commodi nostri attendi, intendique à Deo debeat, ut ex nostri complacentia ab ipso ametur, atque ea nobis toto antea tempo ad eius in nobis præsentiam, & possessionem, nostramque illius possessionem, atque hæc delectat, ut Deus nobis ex nostri complacentia eam desideret, eius boni antea absoluta negatio, & subinde propria physica eius futuritio ex parte obiecti, nec in se, nec in Dei scientia, qua commodum bonumque nobis est ex parte obiecti, non deficiet, ut proprio desiderio nobis à Deo ex complacentia nostri ametur: etsi ad proprium desiderium non sola futuritio boni pro posteriori naturæ, & causalitatis, ut ostendimus sed insuper futuritio duratione temporaria boni & commodi illius, ex cuius complacentia amatur, requiritur: quod solum attendi debet, ut ex complacentia eius aliquid ipsi desideretur, non autem quod presens sit desideranti eiusque cognitioni, vel futurum; nisi è sui complacentia desiderandum sit. Neque enim ex ea præsentia affectus erga agnitionem faciat, & quisque, quovisque physice ipsi ad-

fit: quare pro tempore toto, quo ipsi abest; futurumque illi est à Deoque ab æterno fore etiam agnoscitur, desiderio proprio, (etiam iuxta hanc aduersariorum doctrinam) illi ex eius complacentia amabitur: & hæc verum desiderium Dei ex sua æternitate proprium erga creata omnia absolute futura, siue à solo eius arbitrio, siue nostro etiam creato pendentia, videntur euincere contra nostri Heretice limitationem memoratam numero primo, qui ad bona creata, dependentia à creata etiam voluntate, Dei desiderium, ut diximus, limitabat.

8. Quoad huiusmodi autem bona est probatio ex scriptura specialis, quæ desiderium Dei proprium absolute probat, ac desiderij Dei erga quævis alia creata bona tenratis ab aduersariis repugnantias infringit. Primo ex loco Pauli ad Ephel. 1. *Elegit nos in ipso* (Christo autem) ante mundi constitutionem ut essemus sancti: Quæ subiuuncta dictione Dei pro priori naturæ ad naturæ sanctitatis existentiam docet. Secundo ex illo 1. ad Timot. 2. *vult omnes homines salvos fieri, &c.* Et ad agnitionem veritatis venire: quem locum de serie ex parte Dei voluntate, & secundum quid, etsi non absolute efficaci, Patres omnes interpretantur ut certam, videntur eiusmodi autem voluntatem, seu intentionem inefficaci rei cuiusvis, sicuti & efficaci desiderium proprium conneri, ostendimus: Sed voce & nomine proprio desiderium esse, & docuit & ex instituto explicuit, & probavit Chrysost. homil. 1. in Epist. ad Ephel. verba illa Pauli cap. 1. *Secundum propositum voluntatis sue*: his pendens. Perinde est, quia vehementer vult fieri: hoc ipsum est desiderium; quasi, si quid dicat. Hæc ipsius erat voluntas. Eodemque (qua vult Paulus ibi est) enim etiam est præcipua Dei voluntas, quam primariam statim appellat, & quæ Deus non vult perire peccatores: atque à secundaria, qua in peccatis persistentes vult perire, distinguit: subditque inferiusculum. Itaque primariam illam voluntatem indicat, & ingentem ipsius atque propriam erga nos cum flagranti desiderio conuincit benignitatem. Neque enim defugiam dictionem hæc *vult commouere nos* (id quæ explicanda rei causa, & in eorum gratiam, ipsi simplices sunt) quod ipsi dicimus *terrena*, quæ animi conatum, & secundum animi nostri voluntatem, agnitionem: hoc est, quod mirum in modum caput vehementer desiderat nostram in forum salutem: quibus ad rem nullam nil luculentius. Denique nec Ruiz ipse hæc Dei de nostra iustificatione sanctitate, & salute voluntatem alius quam desiderij, ac desiderare verbis explicuit: dum, quod supra velleitatem, seu amoris strictum, in ea addiderat declarauit: neque aliter ab illo, ex aduersariis adhuc, poterit explicari.

CERTAMEN III.

Spei affectus Deo repugnat.

1. Nihilominus erga creata bona omnia, & singula neganda spes in Deo cum omnibus fere Theologis est. Huius rationem ex eo, nuper impugnat videntur: quod spes omnis fidentius de re obtinenda desiderium est, ac proinde species propria desiderij: quod Deo ob creatorum coexistentiam præsentiamque æternitatem, & æternæ scientiæ, & visioni absolute Dei repugnat: cui autem genus repugnat, & speciem, quæ ab ipso haberi non potest, repugnare necesse est. Hæc ratio ex dictis manet enervis. Firma omnibus ratio est ab arduitate materiæ sperandæ, siue difficultate obtinendi, quod speratur, necessaria essentialiter in obiecto propriæ spei desumitur: quia Deo nihil est exequum arduum, siue obtentu difficile. Hanc arduitatem obiecti spei Vasquez citata d. 84. capite primo, in dependentia obtinendi boni à potentiore, & virtute superioris Soarez 3. de attributis capite septimo in dependentia à virtute alterius cuiusvis, etiam inferioris, in boni obtentione contineri censuit: nam, & à famulis aliquid fieri speramus: & quod sibi quisque præstare potest non sperat.

1. Nec